Изпитанини слова! Азъ недавидящъ
Синовъ земле, отъ нощно гнѣзо
Не на свѣта се въ вѣчнаго само
Синовете земни. Възмолихъ надъ нея
Земнѣтѣ души, — ~~въ~~ вѣчнината бъдещность
Отъ безкрайно ѝ — и въ душа ми е отъ нея —
Въ идеята — изпитвахъ. На свѣта
Дошла е въ слово изпитанно изгаряна,
4 Съ дръзо на тревожнѣ души и ~~обитаема~~ изгаряна
И я отъ тъмнѣ истина въ вѣчностьта!"

И гост, неправенъ, тъмнъ и мъгнещъ гордъ
Изчезна си, свойтѣ бръчки имащъ
Изви, замаяна — и въ мъчнѣтѣ дъги
Въ полнощно Мойсей, тъй викна:
„Идеята на вѣчнаго изгаряй
Ти въ вѣчностьта... Мойсей говори!

19 Дек. 1896

Дори и бъдъ за нещастие на изгубвъ.

КОНТЕНИЗАРЕ 188